

LUDVÍK VACULÍK

Šance pro všechny milióny

Za těch ukradených nám dvacet let jsem si často říkal, že se přece musí najít způsob, jak opravit národní osud: zneutralizovat vnucenou zlošilu, změnit poměry. Způsob, jenž by nepřinášel ničení a smrt. Hned nás napadnou demonstrace, stávky... Proti těm však jsou nástroje, které většinu lidí odradí, a menšina ovšem nehne ničím. Tak naše úvahy končívaly povzdechem: kdyby všichni...! Vypadá to tak, jakoby národ neměl zač bojovat, nebo neexistoval.

Existuje vůbec náš národ? – Ano a ne! Existuje pro lidi, kteří o něm vědí a cítí ho; jako pro mou hlavu existují například mé nohy, pro sebe neexistující. Národ existuje, když se skupina jeho členů jeho jménem a v jeho zájmu chopí činu. Národní práci vždy dělaly skupiny a jedinci, kteří národ viděli a cítili: například ti, co jsou zlatem zapsáni kolem dokola ve fasádě Národního muzea. V dobrém i zlém rozhodovala o národě vždycky hrstka lidí. Uráží to snad někoho tam vzadu? Ten ať se k nějaké přidá. I pytel hrachu má váhu, jen když ho někdo na váhu hodí. Koho to zas uráží, ať se hne sám!

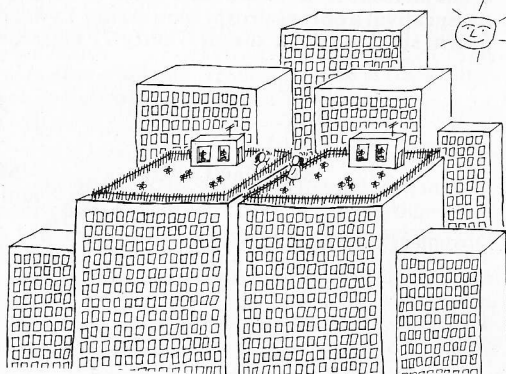
Před sedmdesáti lety nějakých pár tisíc lidí, kteří věděli pro národ poslání a smysl, rozhodlo se zřídit pro něj stát. Po staletém potáčení, mdlobách, sporech a řečech rozhodli tak odhadem situace a odvahou. O dvacet let později jiná skupina lidí podle svého odhadu a odvahy rozhodla téměř národu, že ten stát za boj o život nestojí. Za třicet roků se skoro totéž opakovalo, a co je až legrační – poprvé to byli „měšťáci“, podruhé komunisté. Z toho plyne, že nezáleží na ideologii, ale na povaze: jsou lidé slabí a lidé silní, jiní ne!

Ukradených nám posledních dvacet let ukázalo pádně, že není svobody pro občana a jeho rodinu, kde není svobody národa, a že člověk, ani internacionalista, nemůže volně rozhodovat o svém pohybu

a práci, když národ nerozhoduje o svém státě. V rukou moudrých, ale přitom silných lidí je stát dobrý prostředek proti rozvratu společnosti a možný organizátor našeho hmotného života. A je také štítem proti ničivým silám vnějšího světa. Mám-li k letošnímu svátku Republiky přát něco jí, sobě i vám, přeju si, abychom všichni nacházeli kolem sebe moudré silné lidi, za něž stojí zato se už pomalu řadit; k práci i k oběti.

Obnovení státního svátku 28. října je ovšem panický trik. Páni se znají: vědí, že svátek nebo pátek, který oni vezmou do své režie, nemá žádný půvab. Ale může se jim stát něco nečekaného; že vyjdeme ne na jejich jednu, ale na všechny své ulice a na všechna náměstí naráz, a řekneme slovo. Jedno, dvě; nadbytečné třetí bylo by určitě už sprosté. To je šance pro všechny milióny.

(Převzato z Lidových novin č. 10, říjen 1988)

Ivan Steiger

OBSAH č. 6/1988

Šance pro všechny milióny <i>Ludvík Vaculík</i>	1
Dokument Charty o násilí policie 28. 10. 1988	2
Demokracii pro všechny	3
Dubčekův návrat do mezinárodní politiky <i>Jiří Sláma</i>	8
Pohlednice z Nijmegen <i>Eman Pluhař</i>	9
Ještě ke cortonské konferenci <i>Vilém Prečan</i>	10
Dopis čs. intelektuálů do SSSR	11
Defenestrace ve Strakovce <i>Milan Hübl</i>	13
Posílení konzervativců <i>Rudolf Slánský</i>	14
Břemeno 21. srpna <i>Václav Havel</i>	15
Zamyšlení Charty 77 k jubileu republiky	16
Srpnový den <i>Ludvík Vaculík</i>	20
Nová iniciativa	21
Intervence zůstane intervencí	22
Rozhovor Nives Vidrih s Milanem Hüblem	25
Odpovědi G. Bushe a M. Dukakis Lidovým novinám.	28
Gromyko promluvil <i>Antonín Měšťan</i>	30
S Milanem Horáčkem o Polsku hovoří J. Pokštefl	33
O čem Rudé právo nepíše <i>Z. H.</i>	35
Ztracené varty dogmatismu <i>Milan Jungmann</i>	37
Čechie '68 <i>Olga Šulcová</i>	40
Sůl země české <i>Sergej Machonin</i>	42
Konfiskáty pro zasloužilé soudruhy <i>M. Pražáková</i>	46
Zomrel Laco Holdoš <i>Jan Mlynárik</i>	48
Něco tu chybí <i>Dalimil</i>	49
Jak dál <i>Albert Florián</i>	50
Rozhovor s Vlastou Chramostovou <i>František Pavlíček</i>	51
Rozhovor s Jitkou Frantovou <i>Jan Procházka</i>	58
Světlo a stín českých dějin <i>Bohumír Janát</i>	60
Seifertova cena udělena Ivanu Divišovi.	62
Vymknutí z kloubů <i>Eduardant</i>	64
Srpnové září <i>Ludvík Vaculík</i>	67
Duchovní dědictví Pražského jara <i>K. Chvatík</i>	68
A. Navrátilovi nařízena ústavní léčba	71
Dokumenty	72
Stanoviska	76
Milníky mého života <i>Vasil Bilak</i>	78
Bývalý okupant vzpomíná <i>V. A. Suvorov</i>	81
Maďarský velvyslanec o roce 1968	83
Jak to vidí KSČ	84
Co Matoušek netuší <i>Jiří Hochman</i>	87

LISTY řídí Jiří Pelikán s redakčním kruhem: Zdenek Hejzlar, Milan Horáček, Vladimír Horský, František Janouch, Cyril John, Karel Kaplan, Jiří Kosta, Karel Kyncl, A. J. Liehm, Zdeněk Mlynář, Adolf Müller, Josef Pokštefl, Michal Reiman, Milan Schulz, Radoslav Selucký, Ota Šik, Zdena Tominová, Ruth Tosková, Čestmír Vejdělek (odpovídá za redakci). Texty otiské v LISTECH a podepsané vlastním jménem, pseudonymem nebo šifrou vyjadřují názory svých autorů, nikoli nutné redakce nebo redakčního kruhu. LISTY jsou dvouměsíčník určený především čtenářům v Československu. Přečtěte a předejte známým!

V ZAHRANIČÍ je roční předplatné

DM 25,— (nebo ekvivalent v jiné valútě) pro Evropu;

DM 30,— pro USA, Kanadu, Izrael a další zámořské země (letecky);

DM 35,— pro Austrálii, N. Zéland, Jižní Afriku a Latinskou Ameriku (letecky)

PŘEDPLATNÉ a PŘÍSPĚVKY na tiskový fond (nikoli objednávky!) posílejte pouze na: LISTY, Postsheekamt München 112 76-802.

OBJEDNÁVKY časopisu a ostatní korespondenci (nikoli peníze!) posílejte pouze na adresu redakce: LISTY, Via del Corso 57, 00186 Roma.